Του **Αλέξανδρου Καπακτσή**

Επειδή πολλές χαρές και πανηγύρια από τη πλευρά της κυβέρνησης θα δούμε και πικρόχολα σχόλια από την αξιωματική αντιπολίτευση και τις άλλες αστικές πολιτικές δυνάμεις θα ακούσουμε για το "τέλος των μνημονίων" και τη μεταμνημονιακή εποχή, χρήσιμο είναι να δούμε τι λένε οι Γερμανοί για όλα αυτά. Και γιατί ήταν οι αρχιτέκτονες της "διάσωσης" -με τη συναίνεση του ελληνικού πολιτικού προσωπικού και της αστικής τάξης βεβαίως, βεβαίως- σαν πραγματικά αφεντικά της ΕΕ που είναι, αλλά, και γιατί έχουν συγκεκριμένα σχέδια για το μέλλον που έτσι ή αλλιώς θα επηρεάσουν την πορεία της χώρας μας.

Τι συνέβη τα τελευταία οκτώ χρόνια, τόσο με την Ελλάδα όσο και με την Ευρώπη; Ξεκίνησε με το γεγονός ότι η τραπεζική κρίση του 2009, επεκτάθηκε σε μια κρίση χρέους των κρατών που έγινε απειλή για το τότε νεοσύστατο κοινό νόμισμα: το απείλησε με την κατάρρευση του ευρώ. Αλλά γιατί; Εν ολίγοις, οι τράπεζες της Ευρώπης είχαν εγκρίνει πάρα πολλά δάνεια σε υπερχρεωμένες χώρες όπως η Ελλάδα. Εάν τα δάνεια αυτά είχαν ξεσπάσει, το τραπεζικό σύστημα της Ευρώπης θα μπορούσε να κατέρρευσε.

… Πολλοί θα αντιταχθούν τώρα ότι η Ευρώπη έσωσε την Ελλάδα από την αφερεγγυότητα… Αλλά ένα πράγμα που ξεχνά πολύ κάποιος μετά από πολλά χρόνια της κρίσης του ευρώ είναι ότι η αφερεγγυότητα εμπλέκει πάντοτε δύο πλευρές εξίσου – τους πιστωτές και τους οφειλέτες.

Ένα το κρατούμενο. Η "διάσωση" της Ελλάδας έγινε για να σωθούν οι ευρωπαϊκές τράπεζες και το ευρώ.

Ποιο ήταν το αποτέλεσμα όλων των προγραμμάτων "διάσωσης" και των δανεικών που δόθηκαν για να ανταποκριθεί στους πιστωτές της η χώρα;

Για εννέα χρόνια, η ελληνική κρίση χρέους έχει κρατήσει την Ευρώπη σε αγωνία. Ήταν η αφετηρία για την πιο μεγάλη κρίση του ευρώ και το 2010 οδήγησε στη δημιουργία μιας νέας

αρχιτεκτονικής διάσωσης για τη ζώνη του ευρώ. Και ήταν απόδειξη ότι μπορεί να έχει δραματικές πολιτικές συνέπειες αν χώρες με διαφορετική οικονομική δύναμη και πολιτικό πολιτισμό αναγκάζονται να συνυπάρξουν σε ένα νομισματικό καθεστώς.

Οι Έλληνες υπέστησαν τεράστια απώλεια εισοδήματος, αλλά εξακολουθούν να έχουν πολύ υψηλό χρέος... η οικονομία έχει χάσει το ένα τέταρτο του μεγέθους της κατά τη διάρκεια της κρίσης, όσο και σε καμιά άλλη χώρα στον κόσμο σε καιρό ειρήνης.

Οι εργαζόμενοι και οι συνταξιούχοι πλήρωσαν και θα πληρώνουν βαρύ τίμημα για την κρίση. Οι νέοι μορφωμένοι πήραν το δρόμο της μετανάστευσης στερώντας τη χώρα από το πιο κρίσιμο κεφάλαιο της, τους ανθρώπους της. Ολόκληρη η δημόσια υποδομή ιδιωτικοποιήθηκε

...οι αξιωματούχοι του Eurogroup ανακοίνωσαν ότι η χώρα πρέπει να παραμείνει στην πορεία της αρετής μέχρι το 2060. (την γνωστή πορεία λιτότητας που αποφάσισαν εννοεί σσ) Δικαίως ακούγεται: Μέχρι το 2060 η Ελλάδα πρέπει να επιτύχει πρωτογενή πλεονάσματα. **Αυτό δεν το κατάφερε ποτέ καμιά χώρα.** Ως εκ τούτου, οι Έλληνες είτε θα γράψουν οικονομική ιστορία είτε, πιθανότατα, θα είναι κουρασμένοι από τον στενό κορσέ του οικογενειακού προϋπολογισμού και αργά ή γρήγορα θα ζητήσουν από την Ευρώπη περαιτέρω ελάφρυνση του χρέους.

Δύο τα κρατούμενα: Παρά τις απώλειες στην πραγματικότητα βρισκόμαστε την αφετηρία εκκίνησης της κρίσης. Μόνο που τα δάνεια που έχει λάβει η Ελλάδα δεν είναι των ιδιωτικών τραπεζών αλλά φρόντισαν με την πολιτική προστασίας τους να τα φορτώσουν στους δημόσιους προϋπολογισμούς των χωρών της ευρωζώνης. Χάνουν από αυτό; Όχι μέχρι στιγμής. Π.χ. η Γερμανία κερδίζει μερικά δισ. από τους τόκους.

Στην πραγματικότητα, υπάρχουν πολλά να πούμε για το αν η ελληνική κρίση έχει ξεπεραστεί. Το μόνο που είναι βέβαιο είναι ότι για άλλη μια φορά τα συμπτώματά της έχουν αντιμετωπιστεί...

...Το Eurogrup, ωστόσο, εξακολουθεί να αγνοεί την πολύ πραγματική πιθανότητα ότι ένα μεγαλύτερο μέρος των δανείων δεν θα πρέπει να επιστραφεί.

Ωστόσο, το τεράστιο βουνό του χρέους – που σήμερα είναι περίπου 177% του ΑΕΠ – παραμένει.

Σε αντίθεση με την Ευρωζώνη, στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ) δεν πιστεύουν ακόμα ότι αυτό το βάρος του χρέους της χώρας θα είναι βιώσιμο. Θα μπορούσε κάλλιστα να έχει

δίκιο το ΔΝΤ ότι στο τέλος το θέμα της Ελλάδας θα επιστρέψει σε λίγα χρόνια στην ημερήσια διάταξη της Ευρωζώνης.

Τρία τα κρατούμενα: Το δράμα θα ξαναπαιχτεί. Πήρε πολύ καλές κριτικές σε όλες τις θεατρικές αίθουσες που παίχθηκε. Οι ευρωπαϊκές τράπεζες σώθηκαν, το ευρώ σώθηκε και συνεχίζει να τροφοδοτεί τα εμπορικά πλεονάσματα της Γερμανίας και την ανισοκατανομή πλούτου στην ΕΕ, η πολιτική ισχύς της τελευταίας μεγάλωσε, η τρομοκρατία του ελληνικού παραδείγματος κανοναρχεί τους ευρωπαίους εργαζόμενους, η αστική τάξη της χώρας μας παρά τις απώλειες της πήρε σαν τεράστιο δώρο τη μείωση της αξίας της εργατικής δύναμης για να τα οικονομήσει και πάλι, ο δημόσιος πλούτος βορά στα νύχια ντόπιων και ξένων ολιγαρχών...

Και ο λαός; Διαρκή λιτότητα με τριμηνιαία επιτήρηση μέχρι το 2060 τουλάχιστον; Έτσι θα πορευτεί στο μέλλον; Υπάρχει λύση;

> Τούτος ο λαός, αφέντη μου, δεν ξέρει πολλά λόγια,
> σωπαίνει, ακούει, κι όσα του λες τα δένει κομπολόγια.
> Και κάποιο βράδυ – πες σαν χτες – υψώνει το κεφάλι
> κι αστράφτουνε τα μάτια του κι αστράφτει ο νους του πάλι.
> Κι όπως περνάν κι όπως βροντάν, μαδάει ο αγέρας ρόδα
> κι από τη λάσπη ξεκολλά της Ιστορίας η ρόδα.

Όλα όσα υποστηρίζαμε, από τη στάση πληρωμών του χρέους, την έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ, την υπό δημόσια ιδιοκτησία και εργατικό έλεγχο όλων των κρίσιμων επιχειρήσεων και υποδομών της χώρας με πλήρη αποκατάσταση των λαϊκών και εργατικών εισοδημάτων και δικαιωμάτων, αποτελούν το στενό πυρήνα ενός εργατικού προγράμματος που θα αποτρέψει την νέα κρίση που όλοι θεωρούν ζήτημα χρόνου να επανέλθει. Ενός προγράμματος που θα γίνει πρόγραμμα πάλης πρώτα και κύρια των οργανώσεων των εργαζομένων. Υπόθεση δική τους, των εκατομμυρίων εργαζομένων της χώρας. Για να γεννούν πραγματικότητα τα λόγια του ποιητή.

ΠΗΓΗ: Zeit, Faz, DW, Spiegel, Handelsblat

Αναδημοσίευση από **eforipediada.blogspot.com**